

[Dorte Bennedsen]

ler sig derfor ikke så meget ved det, der står, som ved de ting, der ikke er taget med.

Det understreges i planen, at en væsentlig del af Danmarks indsats må ske inden for de internationale samarbejdsorganer, og det er en betragtning, vi er enige i, men deraf følger også, at der tillige bør gøres en national indsats, og den har regeringen glemt at beskrive med andet end almindeligheder. En god national indsats vil være at sikre, at der efter en overgangsperiode kun importeres bæredygtigt produceret træ. Her vil regeringen kun støtte importørerne i de beslutninger, de allerede selv har taget. Kort sagt vil regeringen ingenting. Begrundelsen herfor er, dels at den nationale beslutning om import i lighed med den, Holland og Østrig i øvrigt allerede har truffet, »først og fremmest vil stride mod såvel EF's som GATT's regler, og dels at der ikke eksisterer en bredt accepteret definition på bæredygtigt produceret tømmer.«

Den første begrundelse er efter vor vurdering umoralsk. Hensynet til EF og GATT bør ikke gå forud for tiltag til gavn for de tropiske skove, ligesom vi unægtelig også godt kunne have undværet bemærkningerne i planen om, at det af hensyn til vore egne ege- og bøgeskove er bedre, at vi importerer tropisk træ.

Den anden begrundelse er direkte i modstrid med oplysninger i den faktuelle del af planen, hvor der står, at man i december 1991 faktisk har opnået enighed om en definition af at sætte indikative kriterier for bæredygtig skovdrift.

Det hedder også, at Danidas skovsektorplan, som kommer til efteråret, skal afspejle hovedkonklusionerne i handlingsplanen, og på den baggrund er det overordentlig beklageligt, at planen ikke indeholder konkrete overvejelser af og forslag til overførsel af teknologi og penge til producentlandene, ligesom man heller ikke er gået ind på spørgsmålet om støtte til import og markedsføring af regnskvsproducerede produkter, altså den såkaldte sekundære produktion som nødder, frugter, gummi osv., der er vital for, at den lokale befolkning kan finde et eksistensgrundlag uden at skulle rydde skov.

Jeg skal til slut beklage den stilling, regeringen har taget til EF-strategien inden for skovsektoren, hvor EF ønsker at præferere Asien og Latinamerika og har gjort en særlig indsats

i Brasilien. Det afvises blankt med en bemærkning om, at det er i strid med fattigdomsorienteringen i dansk udviklingspolitik. Man konstaterer ganske vist i en eftersætning, at Brasilien til gengæld i den globale miljøpolitik er en meget væsentlig faktor, men denne konstatering sætter sig ingen form for spor såsom overvejelser om, hvorvidt der i forbindelse med en indsats inden for skovsektoren kunne være fattigdomslommer i Brasilien, hvor man ikke ville komme i strid med den overordnede politik. Man kunne godt få den tanke, at der her som andre steder i handlingsplanen i virkeligheden er gemt en uafklaret strid mellem udenrigsministeren og miljøministeren, hvor den sidstnævnte har meget svært ved at vinde førstnævntes gehør for en relevant miljøpolitik.

Hvis man ikke ønsker at gå ind i Brasilien, er Bolivia et helt naturligt mål både for en indsats på regnskvsområdet og for dansk bistandspolitik i al almindelighed. Det er Latinamerikas fattigste land, og det har en befolkningsstørrelse, hvor dansk hjælp virkelig ville blive mærkbar, og dette skal også ses i lyset af, at Danmark bør have et prioritetsland i Latinamerika.

Sammenfattende kan vi sige om handlingsplanen, at vi er enige i, at en væsentlig del af den danske indsats skal gøres i internationalt regi, og at der er en række gode forslag til strategier i planen, men at den til gengæld er alt for svag og umarkant, hvad angår den nationale indsats. Det er faktisk ikke særlig imponerende, at regeringen vil tilskynde til oplysning og vil samarbejde med erhvervslivet om informationskampagner eller støtte importørerne i deres allerede truffne beslutning om at omlægge importen, og handlingsplanen bør derfor inden Riokonferencen tilføres en række konkrete nationale initiativer og beslutninger, der også klart bør indarbejdes i Danidas skovsektorstrategi.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne takke fru Dorte Bennedsen for, hvad jeg måtte opfatte som et tilsagn om, at Socialdemokratiet nu er villigt til at lytte til, hvad jeg har sagt i efterhånden adskillige år, nemlig at vi for at udvide kredsen af lande, som vi gerne vil samarbejde med, bør hæve grænsen for, hvor vi kan yde udviklingsbistand. Jeg synes, det var et positivt udsagn.